

AMB UNA LLENCA DE MAR A LES MANS

A Arthur Terry

Jo i quatre vailets més hem anat a la platja. Ens acompanyava, enrobat, un fàmul amb pernes i orelles d'elefant, i testa de cabirol descornat. Tots cinc hem decidit de girar la mar per descobrir com era el revés del cobertor de menta i llimona que l'acotxa. Tot estirant-lo amb força, ens n'ha romàs una llenca a les mans, de la grandària del mapa d'Espanya que hi ha penjat a la paret d'estudi. Era estranyament sòlida i compacta, i del gruix d'un pam estirat. —La sal, he pensat jo, l'ha endurida. El mig mossèn s'ha esglaiat en adonar-se que al mar n'hi mancava un tros. Se n'ha anat, sorral enllà, tot fent l'estudiós, amb un llibre marcit amb tapes vermelles a la mà esquerra. —*¿Què en farem, ara?*, ens hem dit tots cinc, esverats. L'un d'ells ha proposat de dur-lo al museu de troballes locals que tenim a l'escola; un altre, de fer-ne un monument al mig de la placeta de la Vila; el terç, de destinar-lo a cobrir el fons de la bassa que fa de piscina; el quart, de provar d'enganxar-lo de nou; jo, de donar-lo al President amb garrofes de bandoler i bimba de magatzemer de colonials, com a homenatge del jovent que puja. Hem considerat, però, que allà on la humitat tot s'ho menja, com és ara al museu o a la possible piscina, el sòlid es desfarà, i de pressa, i provocarem inundacions d'abast de mal preveure. Ja havíem decidit de dur-lo al bisbat perquè el beneïssin, i esperar si un fet provident mantenia, durant anys, l'insòlit agregat. En mirar-nos-el de nou, hem descobert que la superfície del sòlid marès era un espès atapeïment d'ulls de peixos que ens guaitaven amb l'enyorosa tristesa dels déntols mal arponats. Amb els quatre vailets hem fugit pel costat del bosquet. Ja de lluny, hem albirat el fàmul que ens havia acompanyat, immòbil, dret com un menhir, petrificat, a la punta de garbí de la platja de les tonyines.

J. V. Foix

Tocant a mà...